

מלך הכפור

שם את בתו על מזחלת, והוציא אותה לשדות ואףילו לא העז לתת לה שמייה כדי להתכסות בפניהם קור. לפני שעזב אותה נשק לה וחזר הביתה מהר כמה שרק אפשר, כדי לא לראות איך היא גועעת בקור.

הנערה המסכינה התiyaשבה תחת עצם ארון גדול והתחלתה לבכות חרישית. פתאום שמעה קול מוזר. זה היה המלך הכהן המקפץ מענף לענף וחורק באצבעותיו. הוא הגיע לעצם שתחתיו ישבה הנערה, התiyaשב לידה וטור צليل חריקה והבטיט בפניהם היפות.

"הי, נערתית" קרא "את יודעת מי אני? אני מלך הכהן, מלך האפים האדומים".

"תהייה ברוך, מלך גדול" ענתה הבוחרה "אם באת לקחת אותי?"

"אם חם לך, נערתית?" שאל.
"כן חם לי, הוא מלך הכהן" ענתה, למרות של גופה רעד.

מלך הכהן התכווף מעלה, החריקות של ידיו נעשו חזקות יותר והאויר כולו דמה

הייתה פעם אישת ולא בת אחת ועוד בת חורגת, בתו של בעלה. את הבית שלה היא אהבה ולא חסכה כלום כדי שהיא לה טוב, אבל היא שונאה את הבית החורגת. היא האשימה אותה תמיד בכל, וכל דבר שהוא עשתה לא היה טוב מספיק לאמא חורגת שלה.

cols ידעו שהבת החורגת שווה את משקלה בזהב. היא הייתה כל כר טובת-לב ולא-אנוכית.

ובכל זאת אמא חורגת שלה גרמה לה צער רב עד שהנערה בכתה ימים שלמים.

האישה הרעה ניסתה להטפטר מהבת החורגת ונדנדה לאביה "שלח אותה מכאן, שלח שעניינו לא יראו אותה יותר ושאוזני לא ישמעו את קולה. שלח אותה לשדות ושתהיה שם לבדה.

האב המסקן התחנן והתייפח אר האישה עמדת על שלה והוא לא העז להתנגד. لكن

להcin לביבות לסעודת קבורה, ולבולה אמרה "זקן, לך לשדות, מצא את גופתה של בתך וקבר אותה".

אר בדיק כשהאיש אמרו היה לצתת מהבית כלב קטן שישב תחת השולחן התחל לנבוח: "בתו של האב תחיה באושר ביתה של האם תמות עוד הלילה".

"שtopic היה נבזית" קראה האישה "הנה לך לביבה, אך תגיד:

לבתה של האם יהיה כסף וזהב רב בתו של האב תמות מרוב קור".

הכלב אכל את הלביבה אבל נבח שוב "בתו של האב תוכתר בכתר זהב ביתה של האם תמות בתוליה".

האישה ניסתה לפתות את הכלב לביבות ולהפיחד אותו במכות אך הוא חזר כל הזמן על דבריו. ופתאום נפתחה הדלת, וארגז גדול נדחף לדירה ואחריו נכנסה הבית של האיש, יפה וקורנת ולבושה בזהב וכסף נוצצים.

האם החורגת השטוממה ונשתתקה לרגע, אך מיד קראה לבולה "רטום סואים למחלת

לחצים וסכינים. הוא שאל שוב "נערתי האם חם לך? האם באמת חם לך, יפתיה?" ולמרות שנשימתה כמעט קפאה על שפתיה עונתה "חם לי לגמר, מלך הכפור". מלך הכפור חрак שניינו ועיניו נוצכו והרעים החורקים נעשו חזקים יותר מאי-פעם והוא שאל בשלישית "האם חם לך, נערתי? האם חם לך אהבתי?"

הנערה הייתה קפואה, ושפתיה קשיחות כר שבקושי יכולה לענות "כן, עדין חם לי מלכי!" המלך התרשם עמוקות מהתנהגותה המנוונת ומופיה של הנערה, ומכך שלא מתлонנת כלל וריהם עליה. הוא עטף אותה בפרות חממות, ציסה בשמייכות, והביא לה תיבת גדולה מלאה תכשיטים נחדרים וכן בגדי מהודר, רקום בכסף וזהב. וכשהיא לבשה זאת, נראית יפה עוד יותר, אז הוא הושיב אותה לידיו במחחלת רתומה בשישה סוסים לבנים והם נסעו לארמנון.

באוטו הזמן האם החורגת רצחה לוודא שהנערה כבר מטה מדור. היא התחליה

"אל תאמר דברים כאלה! קראה האישה. הנה לך עוגה ותגיד "בתך תחתן עם מלך רב עצמה".

באוטו הרגע נפתחה הדלת. האישה רצה לkılאות בתה, חיבקה את גופה הקפוא והיא בעצמה קפאה למוות.

וקח את בתי מיד לאותו המקום בו שמת את בתר".

הΖקן עשה כך והושיב את הבית של אישתו תחת אותו העץ.

כעבור כמה רגעים עבר שם מלך הכפור ושאל, כשהוא מביט על הצעירה "אם חם לך, נערתاي?"

"איזה טיפש Ζקן אתה, שsspאל שאלות כאלה. אין לך רואה שידי כמעט وكפאו?"

מלך הכפור התרגז מאד מתשובתה והמשיר לחקר אותה, אך שמע ממנה רק מילות גנאי ורוגז. בסוף נגע בה באצבעותיו והיא קפאה למוות.

כשהבאת לא חזרה קראה האם לΖקן "רתום שוב את סוסך למחלת והביא את בתי הביתה. אבל תשגיח שלא תתהפר עם ארגז האוצרות".

אלא שהכלב תחת השולחן התחילה שוב לנבוכו "בתך קפאה כליל למוות ותכשיטים לא תקבלי לעולם".